

Metoda ta jest kontynuacją metody Faya. Powstała w wyniku działalności fizjoterapeuty Glenna Domana. W 1976 roku założył on Instytut Faya w Filadelfii (tzw. Instytut Budowania Ludzkich Możliwości).

W metodzie tej wychodzi się z założenia, iż na drodze rozwoju zdrowego dziecka pojawia się sześć najważniejszych obszarów, służących pełnemu funkcjonowaniu istoty ludzkiej. Są nimi: wzrok, słuch, dotyk, ruch, mowa oraz sprawność rąk.

W metodzie Domana przyjmuje się wczesne usprawnianie dzieci. Ma ono doprowadzić do tego, by nieuszkodzona część mózgu przyjęła zadania jego uszkodzonej części. Na pierwszy plan wysuwa się tu koncepcję inteligencji. Zaznacza się przy tym, że mózg rośnie i wtedy doskonale się rozwija, gdy poza jego indywidualnymi możliwościami maksymalnie zapewnia mu się ze strony otoczenia wszystkie możliwości dla rozwoju ruchu, mowy, zdolności manualnych.

Metoda Domana wyróżnia cztery bloki rozwojowe, w ramach których dokonuje się usprawnienie. Wymienia się zatem:

- Blok rozwoju fizjologicznego, w zakresie którego proponowane jest spożywanie dużej ilości witamin.
- Blok rozwoju intelektualnego, zmierzający do ciągłego doskonalenia intelektu, dzięki przekazowi ?bitów inteligencji?.
- Blok rozwoju społecznego, przygotowujący do życia w społeczeństwie poprzez podanie zasad i norm współżycia społecznego oraz troskę o rozwój emocjonalny.
- Blok rozwoju fizycznego zakładający osiągnięcie doskonałości fizycznej za pomocą pełzania, raczkowania, poprawnego chodzenia, ćwiczeń gimnastycznych.

Usprawnianie metodą Domana stanowi zatem bodźcowanie mózgu odpowiednimi sygnałami. Dzięki np. wielosensorycznej stymulacji następuje rozwój poszczególnych zmysłów: dotyku, smaku, wzroku, słuchu.

K.J.Zabłocki ?Mózgowe porażenie dziecięce w teorii i terapii?, Wydawnictwo Akademickie ?Żak?, Warszawa 1998, str.56-59 **Metoda Glenna Domana**